

**OVERWEGING EENENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR, ST.
BONIFATIUSPAROCHIE, ALMERE, 22 AUGUSTUS 2021 (Jozua 24,1-2a.15-17.18b;
Ef. 5,21-32 en Joh. 6,60-69)(B)**

De Heer spreekt vandaag controversiële woorden. Dat blijkt uit de opmerking van de leerlingen van Jezus: ‘Deze taal stuit iemand tegen de borst’. Daarmee wordt gedoeld op wat de Heer vorige week in het evangelie aangaf, toen Hij zei dat Hij het levende brood is dat uit de hemel is neergedaald en dat men dient te eten om in eeuwigheid in leven te kunnen blijven. Jezus verklaart zichzelf dus als dat levende brood en met elk woord dat Hij spreekt, reikt Hij ons geestelijk voedsel aan, maar Hij reikt zichzelf ook aan in het sacrament van de eucharistie.

Mooie woorden natuurlijk, maar ook wel erg zwol taalgebruik. Wie begrijpt dat nog anno 2021? Wie is nog in staat om dit tot zich te nemen? Nou, een troost, waarschijnlijk lukt dat nooit iedereen en nooit helemaal, maar misschien wel een klein beetje. En de noodzakelijke stap om deze woorden te begrijpen is het hebben van geloof of het komen tot geloof. Geloof is dus de grondslag. En we zien dat de leerlingen uiteindelijk tot geloof kwamen, maar ook voor hen was dat een lange weg. Want velen haakten af, velen raakten in twijfel, velen keerden zich teleurgesteld af. Het waren uiteindelijk de twaalf die bij monde van Simon Petrus tot de woorden kwamen ‘Heer, naar wie zouden wij gaan? Uw woorden zijn woorden van eeuwig leven en wij geloven en weten dat Gij de Heilige Gods zijt’.

Maar het komen tot die uitspraak was een grote stap. Toen voor de tijdgenoten van Jezus en nu voor ons. Want als wij bereid zijn geloof te hechten aan de woorden die Jezus tot ons spreekt, geven wij iets essentieels van ons leven op een bepaalde manier uit handen, namelijk een deel van onze autonomie, onze soevereiniteit, want wanneer je zegt ‘Ja, ik geloof in U Heer Jezus’ dan zeg je eigenlijk ook ‘Heer, red mij, want alleen lukt het mij niet’ en geef je het signaal dat je afhankelijk bent van de goedheid van God en hoop je op zijn almacht. En dat is een sprong in het diepe. De vraag is dan: durven wij dat aan om die sprong te kunnen en te willen maken?

Niet toevallig zie je dat op het moment dat mensen kwetsbaar zijn, uit balans zijn, ziek zijn of anderszins uit hun doen zijn, dat juist dan de vraag naar hulp en zekerheid bij hen naar boven komt en dat gaat dan ook vaak in de richting van God. Als het allemaal van een leien dakje gaat, hoor je bij wijze van spreken niemand over God of over Jezus en geloof praten en ook de Kerk is dan niet in tel, maar zodra al die zekerheden, al die vermeende autonomie en soevereiniteit aan het wankelen zijn, ja, dan... Dan zijn zij wel vaak bereid om die sprong in het diepe te maken. Eerst was dat niet nodig, toen hadden ze alle touwtjes in handen, maar op het moment dat dingen uit hun handen glipten, ja, dan zie je vaak weer een zoeken naar God, naar Jezus en Maria.

In het evangelie horen we dat velen afhaken. Ook in onze tijd helaas een bekend verschijnsel. Op grote schaal. In onze tijd, waarin door wetenschap en techniek zowat alles maakbaar lijkt te zijn, is die geloofssprong alleen maar moeilijker geworden.

Toch blijft het antwoord dat Simon Petrus gaf, ook in onze tijd nog van net zo grote waarde als destijds. Want al die vergevorderde technische mogelijkheden hebben nog altijd geen hemel op aarde gecreëerd. Denk bijvoorbeeld even aan alle inspanningen die tal van landen de afgelopen twintig jaar in Afghanistan hebben gedaan, al die honderden miljarden euro's en al die mensenlevens, en in een paar weken, beter gezegd in een paar dagen is alles weg. Met de

beste bedoelingen is geprobeerd om dat land uit het stenen tijdperk in de moderne tijd te brengen en met behulp van allerlei mooie dingen die het Westen te bieden had, maar toch... toch is het op niets uitgelopen. Dus alle vooruitgang, ook op medisch en technisch gebied, ze hebben de wezenlijke vragen niet kunnen beantwoorden, namelijk de vraag naar een echte kwaliteit van leven die het huidige bestaan verre overtreft. Pillen, drugs en drank geven maar een tijdelijke roes. Wat geeft ons dus een definitief antwoord?

Het antwoord luidt: het geloof. We zijn vrije mensen natuurlijk, dus we mogen zelf beslissen of we bereid zijn de Heer Jezus te geloven op zijn Woord. Deze week hoorde ik dat Johan Jelles uit de serie 'Een huis vol' heel treffend zeggen: 'Uiteindelijk maakt het niet uit wat je met je lichaam doet, hij besprak het thema dat zijn dochter op een dag met een tattoo thuis zou komen, maar om je geloof in Jezus. Daar word je op geoordeeld', zei Johan. En dat klopt.

Zijn wij bereid de Heer Jezus te geloven op zijn Woord? Ja, waarom niet? Wie heeft ons iets beters te bieden dan? Eeuwige gelukzaligheid, eeuwig leven. Dat wordt ons allemaal beloofd door een Heer die zijn verhaal niet aan ons verkoopt om er zelf beter van te worden, neen, precies het tegenovergesteld: Hij was bereid om zichzelf te geven aan het kruis en dat heeft Hij ook gedaan. En de meesten van zijn twaalf apostelen zouden ook hun leven erbij laten. Maar zij waren ervan overtuigd dat de Heer hen niet zou teleurstellen. Hun geloof gaf de doorslag. Dat zo'n geloof ieder van ons gegeven mag zijn.
Amen.